

Не хочу — ні! — цих похорон. Прости.
Хай тільки ворон тричі десь прокряче,
Що вже похований ти, неповторний ти,
Осьмаче-символе, як Вій від мук незрячийі

Ні, не ув'язнить глина чужини
Твою труну, твій попіл вогнепальний,
Бо правнуки, що будуть знов сини,
Перенесуть у тишу спочивальні.

Посадять дуб. І, щоб з землею злить,
Чебрець розстелять килимом духмяним.
Внизу Дніпро котитиме блакить,
А в Києві шумітимуть каштани.

9.09.1962